

Caro 2

Elke Van Huffel

#Like
me

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

HOOFDSTUK 1

‘Zijn we er bijna, papa?’ De autorit naar de Ardennen leek eindeloos te duren, en Caro kreeg hoofdpijn van de snelweglichten die voorbijflitsten. Ze wou zo rap mogelijk terug in haar oude vertrouwde bed liggen, ver weg van Antwerpen. ‘We zijn nog maar een halfuur geleden vertrokken, Carolientje. Ik besef dat je moe bent, maar je zult toch nog een béétje geduld moeten hebben. Probeer een dutje te doen. Ik maak je wel wakker als we thuis zijn.’

Thuis. Caro moest een diepe zucht onderdrukken, maar besloot braafjes te luisteren en tenminste te doen alsof ze sliep. Ze stak haar bril in het handschoenenkastje en sloot haar ogen. ‘Thuis, dat is waar je hart klopt’, de woorden van Titin vanavond bleven door haar hoofd spoken. Caro was er zeker van, haar hart klopte niet in Antwerpen, maar wel in de Ardennen. Waar ze de mooiste momenten had beleefd met haar mama, voor die vreselijke ziekte met de grote ‘K’ de kop opstak. Waar papa gelukkig was in zijn knusse bloemenwinkeltje. Waar ze óók een hele toffe vriendenkring had opgebouwd door de jaren heen. Het was anders. Simpeler.

Natuurlijk zou ze Yemi en Kyona missen. En Camille eigenlijk ook stiekem, zeker na haar welgemeende sorry. Caro was geschrokken dat al haar vrienden haar komen zoeken waren vandaag. Ze had de indruk dat ze echt dachten dat haar iets ernstigs was overkomen. Ze waren zo bezorgd! Terwijl ze dacht ze hen toch al enkele signalen had gegeven. Kan een meisje al niet meer rustig aan het water gaan mijmeren als het haar eventjes te veel wordt?

Alhoewel. Deze keer was ze misschien toch haar boekje te buiten gegaan. Nooit zou ze het gezicht van haar vader vergeten toen hij haar aantrof met Titin aan de oever. Doodsbenauwd en opgelucht tegelijkertijd. Hij had er duidelijk enkele bange uren op zitten, niet wetend waar Caro aan het uithangen was. En na het verlies van mama mocht ze hem eigenlijk niet nog extra kopzorgen bezorgen. Hij had al zoveel verdriet gehad...

Daarom was het een supergoede beslissing geweest om terug naar de Ardennen te verhuizen. Daar zou ze zulke toeren niet uithalen. Het was de schuld van het SAS dat ze even weg moest van alles. Wat was me dat allemaal geweest op het bal? Ze kon er nog steeds niet bij dat Ruben al die tijd eigenlijk Vince was. Hoe kon hij zo lang zo een grote leugen volhouden? En dan te denken dat ze in het begin dacht dat Ruben wel eens haar droomprins zou kunnen zijn... Om nu te ontdekken dat Vince meisjes probeerde te versieren onder een vals profiel. Hoe kon ze zo stom geweest zijn? Haar hart was in duizend stukjes gebroken. Ze was blij dat ze van Vince af was. Hij bleek duidelijk niet de jongen te zijn die ze dacht dat hij was. Ongelofelijk dat een ogenschijnlijk lieve, introverte jongen zo'n dubbelspel kon spelen.

Ook in Kyona was ze teleurgesteld. Wie had kunnen vermoeden dat zij Camille zo een rotstreek kon leveren? Heel veel gedoe allemaal dus en nu moest Caro even aan zichzelf denken. Ze zou er een topzomer van maken, daar in de Ardennen. Dit was de beste beslissing die ze in tijden had genomen. Daar was Caro zeker van. Ze kon niet wachten om haar Waalse vrienden terug te zien. Het leven zou eenvoudiger zijn. Het geluk lag er voor het rapen. En haar papa zou weer openbloeien. Dat hoopte ze althans.

‘CAROLIEN! Wakker worden!’ klonk het uit de verte. Caro schoot met een ruk wakker. Blijkbaar was ze toch ingedommeld. ‘Zijn... zijn we er al papa?’ Verwaasd opende ze haar ogen en grabbelde ze haar bril uit het handschoenenkastje. En ja hoor, de wagen stond geparkeerd voor hun oude vertrouwde knusse Ardense huisje. Alsof de tijd was blijven stilstaan.

‘Je hebt het laatste uur als een snoezig varkentje liggen snurken’, grinnikte Peter met pretlichtjes in de ogen. ‘Net zoals je mama dat deed tijdens lange autoritten.’ De lichtjes in zijn ogen dimden voor een seconde. Maar hij herpakte zich: ‘Het is al na middernacht. Ik stel voor dat we onze koffers en de rest van onze spullen morgen binnenslepen. Dat je snel kunt verder snurken, in je eigen stalletje.’ Peter lachte breeduit. Zo zag Caro haar vader het liefst, helemaal enthousiast over zijn eigen flauwe mopjes. Ze hadden zelfs nog geen voet in hun oude huisje gezet of haar papa was al meer in zijn nopjes dan de voorbije maanden in Antwerpen.

Nog wat slaapdrongen waggelde Caro naar de voordeur. Ze stak haar huissleutel in het slot – het piepte nog altijd even hard als vroeger, alsof een stel muizen er hun holletje in hadden gebouwd. Ze was nooit zo blij geweest zo'n irritant geluid te horen. 'Ik zal dat slot één van de dagen eens met olie smeren,' vloekte Peter. Ook dat was een belofte die Caro vertrouwd in de oren klonk: in al die jaren dat ze er gewoond hadden, had ze papa het slot nog nooit weten smeren. Erop vloeken daarentegen, dat was dan wel weer dagelijkse kost.

Het huis ademde nog steeds de warmte uit van haar mama – zelfs haar bloemige parfum zweefde nog door de woonkamer. Caro moest een zucht van opluchting onderdrukken. '*Home sweet home*, papa.' 'Ben je blij dat je terug bent?', vroeg hij, met een lichte aarzeling in zijn stem. 'Ik ben nog nooit zo blij geweest.' Zag ze daar een traantje in haar papa's ooghoeken glinsteren?

'Slaapwel, papa. We gaan hier een toptijd beleven,' fluisterde Caro. Peter trok zijn dochter dicht tegen zijn geruite houthakkershemd. 'Voor minder gaan we niet, liefje.' Caro liep naar haar vertrouwde slaapkamer. De knuffels op het bed zaten haar in een rijtje tegen de muur op te wachten. Alsof ze voor haar een welkomstcomité hadden georganiseerd. Deze keer moest Caro lachen met haar eigen mopje. 'Thuis, dat is waar je hart klopt,' fluisterde ze haar lappenpop Jojo toe, de pop met de langste staat van dienst. Ze kon niet wachten om de draad op te pikken van haar leventje van weleer. Het zou een heerlijke zomer worden.

HOOFDSTUK 2

‘Goeiemorgen, morgen, goeiedag!! Blij dat ik je weer vanmorgen zag!’ Peter kwam zingend Caro’s kamer binnengewalst, en Caro werd brutaal uit haar diepe slaap gerukt. Ze had als een roos geslapen. ‘Goeiemorgen prinses, het is al bijna 11 uur! Je had blijkbaar heel wat slaap in te halen’, zei Peter. ‘Maar nu is het tijd voor deze slaapkop om op te staan. Ik heb een kleine verrassing bij om het je wat makkelijker te maken.’

In zijn handen balanceerde Peter een dienblad met een ontbijt om duimen en vingers bij af te likken. Een knapperige croissant, versgeperst fruitsap, én Caro’s favoriet: een toast avocado met een uitsmijter erbovenop. Om het helemaal af te maken had Peter een kleine vaas met een poederroze roos erbij gezet. Wat was het toch een schat. ‘Ontbijt op bed? Waaraan heb ik dat verdiend, papa?’ ‘*Non, non, ceci n’est pas un petit-déjeuner, ma chérie*’, verbeterde Peter haar. ‘Haha, hoe zou je het dan wél noemen?’, diende Caro haar papa van antwoord. ‘Dit is geen ordinaire ontbijtje, neenee, dit is iets veel chiquer. Dit is een brunch.’ Peter was zichtbaar geamuseerd dat hij de term kende. ‘Brunch, dat is voor hippe mensen. Of mensen die niet op tijd uit hun bed raken’, knipoogde hij. ‘In Antwerpen betalen mensen

makkelijk 25 euro voor deze plateau. Maar jij, *chérie*, krijgt dit helemaal gratis. Omdat jij mijn grootste hartendief bent.’

Met een elegante zwaai plaatste hij het dienblad op het bloemetjesdekbed van Caro. Elegant, ’t is te zeggen, het vaasje wankelde verwaarloosd over de rand van het dienblad, en ja hoor, het kegelde parades op de vloer, en spatte in tientallen stukken uiteen. Peter stond er schaapachtig naar te kijken. ‘Oei dat was niet de bedoeling.’ ‘Zit er maar niet mee in, papa. Scherven brengen geluk, zeggen ze toch?’, stelde Caro haar papa gerust. ‘Ik ga stoffer en blik halen, Carolientje. Blijf jij maar in je bed liggen tot ik alles heb opgeruimd.’ Hij raapte de roos op en stak ze achter Caro’s oor. ‘Ik had dan nog de mooiste roos uit onze tuin geplukt voor jou. Ik ben zo terug! Laat het smaken!’

Eén voordeel aan papa’s legendarische klungeligheid: zo kon ze nog wat langer in bed blijven liggen, terwijl ze zijn overheerlijke brunch oppeuzelde. Papa was misschien niet de handigste maar kokkerellen kon hij als de beste. Sinds mama ziek was geworden had hij zich omgeschoold tot een heuse keukenprins. Al zou hij nooit mama’s kookkunsten kunnen overtreffen. Maar zij kookte dan ook buiten categorie. Caro zou er alles voor geven om nog één keer van haar mama’s vegetarische lasagne te mogen proeven.

Misschien was het nu ook het perfecte moment om haar smartphone terug aan te zetten. Die had ze gisteravond uitgeschakeld omdat ze haar hoofd helemaal leeg wou maken. Ze zou het nooit begrijpen, mensen die volledig vastgegroeid waren aan hun gsm. Zoals Camille of Merel. Maar ja, ieder zijn ding.

Nu was Caro eigenlijk wel heel benieuwd of ze al berichtjes had gekregen van Yemi en co. Zouden ze haar al missen? Haar gsm floept aan en bleef maar piepen: maar liefst acht ongelezen berichten wachtten Caro op.

TITIN

Dag schatteke, alles goed? Ik mis je nu al. Maar niet vergeten: je weet dat je hier altijd welkom bent. Draag zorg voor papa en voor jezelf. Kus X Titin

Oh, die lieve Titin toch. Hopelijk kon ze wat wennen aan het lege huis. Caro zou haar oma misschien nog het meest van al missen. De laatste maanden was Titin echt haar klankbord geweest. Elke keer een situatie uitzichtloos leek, slaagde Titin erin om Caro terug op het juiste pad te brengen. Daar moest haar oma niet eens altijd woorden voor gebruiken. Soms volstond een guitige blik in haar felblauwe ogen.

CARO

Hey Titin, papa heeft me net ontbijt op bed gebracht. Hij legt me al even hard in de watten als jij! Ik kijk uit naar mijn zomer hier, het is alsof ik nooit ben weggeweest! Ik mis je ook heel hard. Altijd welkom voor een weekendje weg. XOXO Caro P.S.: Papa heeft net een vaas laten vallen, dus hij voelt zich alweer helemaal thuis. 😊

De andere berichten kwamen allemaal van Yemi.